

Institutionsretten er først og fremmest et forsøg på at gøre op med den uret, at arbejdsløses børn skal bagest i køen.

Kl. 12.05

Jeg har lyttet med meget stor interesse til De Konservatives forsøg på at sige, at det stort set ingen konsekvens har. Jeg skal til et møde i aften på Fanø. Hvis nu jeg kører foran de andre biler, der holder og venter, og de bliver sure og jeg så siger, at det behøver de ikke at være, for det betyder ikke noget, at jeg er kørt op foran dem, for de kommer lige så hurtigt med, kan jeg så ikke henvise dem til fru Charlotte Dyremose og bede hende forklare dem det specielle konservative syn på ventelister, for det er der ingen andre i det her land der tror på? Enhver kan da regne ud, at når nogen skal foran, så er det, fordi andre skal stå bagved i længere tid, og der har man så netop valgt i det, man har lavet, de arbejdsløses børn.

Dermed også et svar til fru Line Barfod, som jeg også skal takke for støtten. Vi er enige i, at der både skal være gode almene tilbud – derfor den halve milliard til at forbedre de almene daginstitutioner – og at man samtidig kan lave noget målrettet ved siden af. Jeg tror, vi skal være meget påpasselige med ikke at komme til at beskrive de almene gode tilbud og de målrettede tilbud som hinandens modsætninger.

Til slut til hr. Mogens Nørgård Pedersen: Tak for den overordnede støtte til forslaget. Jeg har forklaret, hvorfor vi siger, som vi gør i punkt 4, nemlig at institutionsretten er af hensyn til de arbejdsløses børn.

Så vil jeg bare kommentere en enkelt uenighed, der også kører i dagspressen i dag, nemlig diskussionen om de gravide misbrugere. Jeg er enig i, at det er vigtigt at lave en ekstremt målrettet indsats i forhold til gravide misbrugere. Det var grunden til, at vi havde socialministeren og sundhedsministeren i samråd i denne her uge omkring beskæringerne af tilbuddene til gravide misbrugere på Glostrup Hospital, på Hvidovre Hospital og på Rigshospitalet.

Men undskyld mig, det forekommer mig fuldstændig absurd i en situation, hvor man er i gang med at nedlægge tilbud, som folk frivilligt kommer til, at erstatte det med en diskussion om tvang – på et tidspunkt, hvor man er i færd med at nedbryde de eksisterende frivillige tilbud. Hvad er det for et tvangssyndrom? Hvad er det for et ønske om at tvinge på et tidspunkt, hvor man er i færd med at skære ned på de tilbud, folk allerede i dag frivilligt melder sig til?

Og så har jeg slet ikke snakket om alle de negative bivirkninger, som de af Socialudvalgets medlemmer, der var med på studieturen til Norge, kender, nemlig at den gravide misbruger, der ikke vil behandles, formentlig bevæger sig endnu længere væk fra det offentlige behandlingssystem, og – ifølge May Olofssons undersøgelse – at de, der har det største problem, er veluddannede kvinder over 30 år. De bor ikke i de socialt belastede områder, de bor i Hellerup og Gentofte. Hvordan er det så lige, man vil fange dem?

Så pas på ikke at hoppe på et meget let svar.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 112:

Forslag til folketingsbeslutning om forbedrede muligheder for frakendelse m.v. af retten til at administrere udlejningsejendomme.

Af Morten Homann (SF) m.fl.
(Fremsat 27/1 2004).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Henriette Kjær):

Hensigten med dette forslag er at stramme reglerne dels i lejelovens kapitel om frakendelse af retten til at administrere udlejningsejendomme, dels i tvangsadministrationsloven.

Det fremgår af bemærkningerne til forslaget, at formålet med denne stramning er at sikre lejerne imod urimelige vilkår og imod udlejere, der systematisk overtræder lejelovgivningens regler. Det kan jeg da principielt tilslutte mig.